

ZORAN KOSTIĆ
CANE

UKRŠTENE
REČI

Copyright © Zoran Kostić, 2023

Copyright © 2024 ovog izdanja, LAGUNA

Posvećeno Olgici

PROLOG**1.**

Ti koji čitaš ovo
ne očekuj mnogo.
Ovde nema opisa prirode
i mitskih stvorenja.
Tu je sve
što nije imalo gde.
Od jednoga čoveka
unapred napisano,
životom potpisano,
potreba za životom,
da se živeti treba.
Kroz pesmu se slavi,
ona se za sve krivi,
teško onom
ko od nje živi.

Nekad dah
a nekad fino tkanje,
a nekad
muka živa.

Kao ribaru more,
kao seljaku ralo,
meni je penkalo.
Ulov iz dubina,
posvećeno svima.
Reči muzikom nošene,
od istine prošene.
Mogućnost da se peva
svedočanstvo,
da ga čuje
čovečanstvo,
jedan čovek,
nema svako.
Zrno po zrno,
reč po reč.

Teško onom ko ne razume
šta mu pesma govori.

2.

Sediš u kući,
čekaš da umreš,
a i dalje te nervira sve što ne umeš.
Sa onim što imaš
strepíš na miru.

Kontekst drugi se nudi:
napusti sebe,
budi neko drugi,
broj,
prazna glava bez stava.

Bezličnost postojanja.

Ko je živ
nekome je kriv
jer ne dá
da se drugi igra s njim.
Život je na meti –
nije lako živeti
hteti
sijati
smeti.

3.

Otupela je britkost uma,
u sve što pomaže
u to se sumnja.
Zdrav razum za lek moli,
Čovek je zaboravio da voli.

Uputstvo za život
ko hoće da čita?
Svima je sve jasno,
niko ništa da pita.

Šta nas čeka
do kraja veka?

Spasi nas
od sebe samih.

4.

Jednom se živi,
više puta 'mre,
živi dok možeš,
umri kad smeš.
A do daljeg
svoj život trpi
u prisustvu smrti.
On daje da se traje,
za ostalo se pobrini sam.
Jedan
sjajan
bedan
drugog nema.

Kad počneš da ga gubiš
i vazduh ljubiš.
Potreba za njim jača
što ga manje ima.

5.

Reči u grlu stoje,
da izađu, one se boje.
Šapat glas pravi,
strah nas udara po glavi.
Gubi se cena svemu,
živimo u problemu.
Hrabrosti nema
da nas menja.
Gubimo korak,
vraćamo se unazad.
Sa onim što znamo
nastavljamo sada.

Gde smo?
Gde smo stigli?
Puzimo po zemlji.
Šta će nas dići?

6.

Treperim kao da se gasim,
pre nego što odem,
ja bih da se spasim.

Grobovi su prazni,
svetom šetaju mrtvaci.
Život moj
drži me u šaci.

7.

Činjenice bole.

Starost nas kviri,
bili smo bolji
kad smo bili mlađi.

Šta sutra sprema?
Nadamo se,
drugoga nema.
Drži me da ne padnem.

Gde ću stići?
Odgovor čekam.
Budućnost gde je?
Večnosti treba.

Besmrtni hodamo kroz smrt,
siti svega.

8.

Zaštitni omotač sve je tanji,
Čovek je sve manji.
Vreme na komade sitni,
ispreturan sam od svojih misli.

Sve što krijem
to se vidi.
Na mapi tražim
kako dalje,
iz ovog kruga da izađem.

Mrtav je ko odbija da živi.

Van konteksta
života nema.

9.

Statistika ublažava težinu pada.
Prinudno sletanje imamo sada.

Grafikoni,
objašnjenja,
našu vrednost
situacija menja.

Ja sam višak,
društvena greška,
otpadak od ustaljene šeme.
U sistemu nema mesta za mene.

Ko se nada, njemu svane.

Ne zaboravi na večnost
dok se dosađuješ.

10.

Izgubljeno – nađeno,
gorčinom slađeno.

Kako da se traje?
Od detalja pravim
naredne dane,
otimam smisao od tame
dok mi glupostima mozak hrane.
Gde ću da stignem?

Noge me nose.

Pitam se iz koje sam epohe.

U meni kipi, vri.

Posle ovog života
gde ćemo mi?

11.

Više puta mrtav,
slučajno živ,
razmišljam zbog čega bih sve
mogao biti kriv.

Misli me bodu,
ljuljam se u hodu.
Smanjio se svet,
život je pri kraju,
male se šanse daju.

Sve se gasi,
sistem pada.
Gde smo ti i ja sada?

Izgubljeno vreme,
prazan hod...

12.

Ne budi ono
što ne voliš kod drugih.
Ono što želiš
to ti sudi.

Isti dani vir prave,
vode u dubine tamne.

Ko beži od sebe,
gde će stići?

Dođi što pre
da srce ne umre.

Pre tame
želim da te vidim.

13.

Mesto glave – ekran.
Da li si srećan?
Politički korektan.

Na pokretnoj traci
nadaš se boljem,
zakači se za nebo,
nađi mesto svoje.

Našu sudbinu
ko menja?

Kako će nas pamtiti pokolenja?

14.

Peglanje,
betoniranje,
idemo na skeniranje.

Svi moraju da budu isti,
ko želi nešto drugo,
neka se čisti.

Da li snage imamo
za ono što primamo?

Šta ćemo čuti u ovoj rupi?
Ono što znamo
ili ono što nam treba?

Ti si poziv,
ključ za sve
u ovom svetu.
Čekam te.

15.

Periodično,
hronično,
osećam se oblačno –
sa sunčanim intervalima.

Nežnost ispod grubosti
Kako sam raspoložen
tako ćeš me ubosti.

Svako bi ono što nema,
a šta je to, ne zna.

Sve što nisam
vidi se na meni,
a ono što jesam,
toga treba da se setim.

Loši prevodi,
citati,
objašnjavaju nas prostaci.
Gde je poenta svega?